

Dos errors que no s'han de cometre

written by Guerau de la Pica | 15 de novembre de 2017

Ja tenim en marxa unes eleccions, pretesament autonòmiques, previstes per al 21-D i altre cop es planteja el que ja es va plantejar amb motiu del 27-S: com cal interpretar el resultat en unes eleccions plebiscitàries.

Perquè aquestes eleccions són plebiscitàries, altre cop: es tracta de decidir si consolidem la República o tornem a ser una autonomia espanyola, ara, a més, "cautiva y desarmada". En un país amb un nivell democràtic decent una qüestió com aquesta es decidiria en un referèndum, però no és el cas, com tots sabem. I com que no es pot fer de la manera correcta, s'ha de fer de forma indirecta: transformant unes eleccions presumptament normals (encara que de normals no en tinguin res) en unes plebiscitàries.

I aquí hi ha dos perills que cal tenir molt en compte:

1. Cal llegir bé els resultats
2. No hi ha respostes a mig camí: Tot el que no sigui un Sí serà un No.

Les eleccions plebiscitàries del 27-S es van guanyar clarament. Però un preocupant infantilisme polític de la CUP, afortunadament corregit amb el temps, els va portar a cometre un error monumental que en va malmetre el resultat. La mateixa nit electoral, es van despenjar amb que no s'havia guanyat el plebiscit perquè les candidatures favorables a la independència "només" havien obtingut un 48% dels vots. Com és natural, els contraris es van apuntar de seguida al carro i encara ara n'estem pagant les conseqüències: ens hem de sentir dir que "no hi ha una majoria" pro independència; i això ens obliga a un esforç extra el 21-D.

Que quedi clar: per decidir qui guanya unes eleccions es

compten escons, no vots. Els vots es compten per decidir un referèndum, però no unes eleccions. I el 27-S Junts pel Sí la CUP van obtenir, sumats, 72 escons de 135, quatre per damunt de la majoria absoluta. Una victòria incontestable, avalada a més per la participació més alta de totes les eleccions autonòmiques.

Però és que fins i tot comptant vots també s'havia guanyat clarament: és cert que els vots pro independència eren el 48%, però és que els contraris s'havien quedat en un 39%, és a dir 9 punts per sota, més de 357.000 vots en termes absoluts. El 13% restant, corresponent als comuns, nuls, blancs i altres extraparlamentaris, eren opcions que rebutjaven pronunciar-se; per tant, si volem fer l'equivalent a un referèndum s'haurien de comptar com a vots en blanc, nuls o abstenció però en cap cas associar-los a cap de les dues postures en litigi. D'aquesta manera, comptant només els vots que van expressar una posició, el Sí va guanyar de deu punts: 55% a 45%.

El segon error a evitar és creure que encara és possible sortir de la comesa sense "mullar-se". Això ja era força veritat el 27-S, tot i que alguns encara van poder dissimular-ho mal que bé; però ara és d'una evidència absoluta. En tot conflicte –i aquest n'és un de primera magnitud– arriba un moment que ja no és possible la neutralitat: si no tries bàndol, te'l trien.

Ara ja no val parlar d'un referèndum "legal i acordat" perquè aquestes eleccions són el més semblant a aital proposta que l'Estat espanyol és capaç de tolerar, i ja veurem fins a quin punt ho tolera i en respecta els resultats; tampoc no val excusar-se en una futura i hipotètica reforma constitucional que tothom –els seus promotors els primers– saben que és impossible, ni té sentit dir "llibertat, amnistia i procés constituent" recuperant ridículament un eslògan de fa quaranta anys; i per descomptat no és possible dir que la cosa no va d'això, sinó de carreteres i hospitals com si fossin unes autonòmiques normals. Ara la puta i la Ramoneta estan

completament fora de joc. Ara la tria és República o rendició, i no hi ha altres alternatives.

Ras i curt: tot el que no sigui consolidar la República –ja proclamada però que no pot exercir a causa d'un cop d'estat– en realitat és decantar-se per la rendició; només que els fa vergonya reconèixer-ho.

Aquesta impossibilitat de la neutralitat, a més, té un efecte pervers: tots sabem que Espanya s'atribuirà sense gens de vergonya els vots pretesament neutrals. Ho farien en qualsevol cas, però l'error de fa dos anys els ho ha posat molt fàcil. Encara que, com hem dit, els resultats d'unes eleccions es compten en escons i no en vots, és clar que els contraris a la República catalana faran seus no només els escons que puguin obtenir aquestes candidatures vergonyants, sinó que, encara que perdin en escons, també faran seus tots els seus vots, inclosos els de les candidatures extraparlamentàries. Dit d'altra manera: tal com estan les coses és imprescindible que els partidaris del Sí a la República assoleixin almenys la meitat dels vots més un. Una altra conseqüència de l'enorme error del 27-S.

Cal, per tant, que ho tinguin ben clar els dirigents del complex format per Comuns, Colau, Podemos i companyia, els signants de manifestos que tornen amb la cançoneta del referèndum acordat i tothom que, amb un subterfugi o altre, encara ens vulgui fer creure que es pot confiar en Espanya: tot el que no sigui clarament un Sí a la República serà comptat com un vot per a la rendició. Encara són a temps de decidir on volen ser, però si insisteixen en una ambigüitat fora de lloc, aleshores hauran de ser els seus potencials votants els qui ho tinguin en compte a l'hora de dipositar el seu vot: els agradi o no, votar ambigüitat és votar contra la República i contra la llibertat de Catalunya.

No cometem cap d'aquests dos errors. Ens hi juguem massa.